

Évközi 18. vasárnap

Lk 12,13–21

„Nem a vagyon...”

Azt is mondhatnánk, Jézus egy kérdésre válaszolva fejt ki tanítását. Azt is mondhatnánk, olyan elbeszélésről van szó, amely egyedi esetet magyarázva következtet általános igazságra. Itt azonban Jézusnak nem az esettel kapcsolatos állásfoglalása, hanem az esethez való hozzáállása az érdekesebb. Jézust bírának kérik fel egy vitás örökösödési ügyben, amely szokás lehetett ebben az időben. Bár ezek a viták általában a „kapuknál”, tanúk jelenlétében zajlottak, itt a sértett Jézushoz, mint híres törvénytudóhoz fordul. Nem ritka, hogy Jézust rabbinak, mesternek szólítják, vagyis olyan személynek tekintik, akitől ilyen jogszolgáltatás is kérhető. Lukács elbeszélésében az alappéldázat homályos (13–14), az evangélista nem tartja fontosnak jogilag pontosan kifejteni az esetet, ugyanis az elbeszélés többi része más irányba fog haladni, mint a fölvetett kérdésből gondolhatnánk.

Jézus válasza nem az esetre vonatkozik, hanem az eset kapcsán a kérdezőhöz fordul, de valójában a szöveg nemcsak a jogorvoslatot kérőnek, hanem a tanítványoknak és a körülötte állóknak is szól (14. v.). A következő vers ezt még meg is erősíti, amikor Jézus már általánosságban elismétli a vagyonnal kapcsolatos nézetét (15. v.). A vers kulcsszavai a „kapzsiság” és a „bőség”. Az előbbi egy hibás emberi hajlam, amely valójában független a gazdagságtól, itt mégis összekapcsolódik az utóbbival, talán mert a lukácsi teológia alapvetően gazdagellenes.

A vagyon és az élet, a gazdagság és a boldogság a közember számára szinonima, valójában különböző dolog. Mindenki tudja, boldogságot nem lehet pénzzel venni. Erre világít rá a 16–20. versekben előadott példázat. A történet szerint az ember – aki gazdag akart lenni, mert azt gondolta, utána boldog lesz –, tragikusan téved. A fura történetben mire meggazdagodott, odaveszett az élete. A 21. vers lehet önálló mondás is, melyet az evangélista ide helyezett, de lehet a történet összegzése is: „Így jár az, aki magának kincset gyűjt és nem Isten szerint gazdag”.

Van fizikai és lelki gazdagság. Az ember boldogságát a lelki bőség hozza meg. Jézus viszont boldognak nevezte a szegényeket

is, és olyan lelki boldogságról, „Isten országáról” tanított, amely nem csak a gazdagoknak, nem csak a halál után, hanem a mostani életünknek is része lehet.

Nem világos, vajon a történet teljes egészében jézusi, vagy csak Lukács felhasználta a jézusi történet elemeit, hogy ennek segítségével bírálja a keresztyének ragaszkodását a vagyonhoz. Mindkét feltevés lehetséges, de nem a vagyon a rossz, hanem az embernek a vagyonhoz való viszonya. Jézus arról mond ítéletet. Sőt elutasította, hogy őt a vagyoni viták megoldásához hívják segítségül. Ő nem hagyja magát ebbe a szerepbe belekényszeríteni, és talán az evangélista is tiltakozik az ellen, hogy Jézus tanítását ilyen szerepbe kényszerítsék bele.

Jézus a helyes emberi magatartásról, a boldogság megszerzésének módjáról, az Isten országáról tanít. Meg arról, hogy mennyire perspektíva nélkül éljük az életünket, nem számolva lázas tevékenységünk közben az életünk végével.

A gazdag élet Jézus szótárában mást jelent, mint a kérdező vagyoni vitát folytató ember szótárában. Jézus számára az élet gazdagsága többet jelent a vagyonos embernél. Az emberek számára a vagyon, Jézus számára a helyesen formált ember, a megfelelő lelki állapot az, amely a boldogság forrása.

A vita régi, a probléma most is aktuális. Kérdés, hogy mi miként akarunk gazdagodni?

A vagyonban bővelkedő imája

Istenünk, igazságos Bíró vagy, letekintesz a mennyből az emberekre, és ismered gondolatainkat. Áldunk téged, Krisztus, mert egyedül te tudod, mi lakik szívünkben! Hálásak vagyunk, hogy tudhatjuk, saját kincseidet kínálsz nekünk, s nem veszendő aranyat. Hadd teljen meg szívünk országod javaival! Amen.